

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JOANNE MAGDELAINE

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Το πρωί της 16ης Δεκεμβρίου του 1870, μιά συνοδεία γερμανών αιχμαλώτων έφθανε στο Χερβούργου. Ο Γάλλος ταγματάρχης, που διοικούσε το 1ο πεζοναυτικό σύνταγμα, περίμενε στο σταθμό τους αιχμαλώτους αυτούς έχοντας διαταγή να τους κλείσει στο φρουριο του Ρουί. Άλλοι αιχμάλωτοι κατείχαν ήδη το νησί Πελέ, το Σαβανιά, τα μικρά φρούρια των όχυρωμάτων και τα περισσότερα των κτιρίων του Ναυστάθμου.

Το φρούριο του Ρουί ύψώνεται, έξω απ' την περιοχή του Χερβούργου, πάνω στην κορυφή ενός κατακόρυφου βράχου, σέ ύψος 300 μέτρων· δεσπόζει ολοκληρης της κοιλάδος του Μαρτιβάστ, του δρυου, του λιμανιού των Φλαμανδών και του λιμανιού της Κερκεβίλλης.

Ένα άγλημα ναυτών άποσπασμένο απ' τη μοίρα του στόλου συνώδεσε τους αιχμαλώτους που βάδιζαν κατά τετραδες.

Ένα συμπαιγές πλήθος, σκεπτικό και βαθεία συγνημένο, ήταν μαζεμένο πάνω στο δρόμο του Ρουί, για δη να παρελαύνουν οι αιχμάλωτοι, επί κεφαλής των οποίων εβάνιζε ένας πρῶσος αξιωματικό, του Ιππικού της φρουράς.

Ήταν λοχαγός των θωρακοφόρων.

Υψηλού άναστήματος, φορώντας μπόττες από ξανθοκόκκινο δέρμα και κράνος πολεμικό στην κορυφή του έναν άετό, τυλιγμένος μέσα σ' ένα μανδύα κεντημένο με χρυσά σιρηνία, ο γερμανός αυτός αξιωματικός κάπνιζε μιά μακρά πορσελάνινη πίπα κι' έριχνε πάνω στο πλήθος των περιεργών βλέμματα άλαζονικά και περιφρονητικά. Τά χείλη του σουφρώνόντουσαν σ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο. Αιχμάλωτος, άλλ' όχι και ήττημένος, φαινότανε με την περιφάνεια αυτή του μειδιάματός του και την έπαρσή του.

Μιά ώρα άργότερα, οι αιχμάλωτοι κι' ή φρουρά τους, είχαν σακαρφαλώσει πάνω στις άποκρημένες πλαγιές του βουνοῦ και σταματούσαν μπροστά στην κρεμαστή γέφυρα. Ο φρουρός παρουσίασε όπλα.

Ο διοικητής του φρουριού, ένας νεαρός υποπλοίαρχος φάνηκε και ξεσχίζοντας με γοργή χειρονομία τον φάκελλο του έγγραφου που του παρέδωσε ο άποσπασματάρχης εξέτασε το περιεχόμενό του προσεκτικά. Ήταν ο κατάλογος των αιχμαλώτων μαζί με τη διαταγή του έγκλεισμού των στο φρούριο.

— Έχει καλώς, είπε.

Και το μικρό στρατεύμα εισέδωσε μέσ' στο έσωτερικό του φρουριού, που οι βαρείες του πόρτες κλείστηκαν παρευθός.

Τη συνοδεία αυτή την περιμένανε ήδη και γι' αυτό είχαν διαθέσει τον στρατώνη για τους άνδρες. Μιά κάμαρα, δίπλα στο δωμάτιο του Γάλλου αξιωματικού είχε κρατηθεί για τον γερμανό αξιωματικό.

Άμέσως μετά την άφιξη των αιχμαλώτων, ο υποπλοίαρχος χτύπησε την πόρτα του πρόσωπου αξιωματικού.

Αυτός πήγε ν' άνοιξη κι' υποκλίθηκε ψυχρά.

— Κύριε, είπεν ο ναυτικός, είσθε εδώ στο σπίτι σας και θα σάς εινε έπιτετραμμένον να κάμνετε μερικούς περιπάτους σέ άκτινα ενός χιλιόμετρον, εάν θελήσετε να μου δώσετε τον λόγο της τιμής σας, ότι δεν θα ύπερβητε το όριο αυτό κι' ότι θα γυρίζετε στο φρούριο κάθε βράδυ, πρὸ των πέντε.

— Άφ' οῦ είμαι στο σπίτι μου, άπήντησεν ο γερμανός, έπιτρέψατέ μου να σάς προσφέρω ένα κάθισμα.

— Εύχαριστώ, κύριε, άποκρίθηκε ο γάλλος αξιωματικός, μένοντας όρθιος.

— Όπως άγαπάτε! Όσον άφορᾷ τον λόγο της τιμής μου, σάς τον δίνω πολύ εύχαρίστως γιατί θα βγαίνω από δω σπάνια, έπειδή το όριο που μου καθορίζετε εινε πολύ περιορισμένο και έπειδή τέλος ή θέα που άπολαμβάνει κανείς από δω έπάνω εινε μεγαλοπρεπέστατη.

— Όπως σάς άρέσει.

— Άλλοστε, έλπίζω να μη σάς στενοχωρήσω πολύν καιρό : Θα λάβω προσεχώς την τιμή να σάς άποχαιρετήσω.

— Πιστεύετε ;

— Μην άμφιβάλλετε γι' αυτό. Το Παρίσι δεν μπορεί να κρατήσει και ή ειρήνη έκίκεται. Έλπίζω δε πως θα ξαναπαρούμε τις έπαρχίες που μιάς άνήκουν : την Άσασία και την Λορραίνη... αυτός εινε ο διακαής πόθος κάθε καλού Γερμανοῦ, να είσθε βέβαιος γι' αυτό.

Και πρὸς έπίτασι της βεβαιώσεως του αυτής ο Πρῶσος ξέσπασε σ' ένα σαρόδιον σκαπιτικό γέλιο.

Ο Γάλλος αξιωματικός έσπευσε να τεματίση μιά τέτοια κουβέντα.

— Το όνομα σας, κύριε, δεν φαίνεται στον κατάλογο που έλαβα, είπε, θα είχατε την καλωσύνη να

μου δίνατε την κάρτα σας ;

Ο γερμανός τράβηξε απ' το πορτοφόλι του ένα μπιλλιέτο και το έτεινε πρὸς τον ναυτικό που έφρικίασε ξαφνικά σαν το διάβασε και γίνηκε κίτρινος σαν το κέρι.

— Ο βαρώνος ντι Γκούελλικ ! Έτραύλισεν, άλλ' αυτό εινε όνομα γαλλικό, όνομα βρετονικό...

— Έξοχα, κύριε. Κατάγομαι από άρμορικανή οικογένεια που έγκαταστάθηκε στη Γερμανία, μετά την άνάκληση του διατάγματος της Νάντης.

— Βλέπω πως οι βλαστοί της γίνηκαν έξαιρετοι Πρῶσοι, είπεν ο υποπλοίαρχος με φωνή που έτρεμε από συγκρατούμενο θυμό.

— Κάτι πάρα πάνω από έξαιρετοι, επανέλαβεν ο γερμανός, σκάζοντας στα γέλια, έπρεπε να το είχατε καταλάβει !...

Ο διοικητής του φρουριού σάπασε μιά στιγμή.

Έπειτα, ξαναγινόμενος κύριος του έαυτού του, και διευθυνόμενος πρὸς τη πόρτα :

— Κύριε βαρώνε ντι Γκούελλικ, είπεν ήρεμώτατα, έπιθυμώ να σάς κάμω, αυτό το βραδυ μάλιστα, μιά πολύ σοβαρή έκμυστήρηση. Θα σάς περιμένω στις δεκα άκριβώς, πάνω στον προμαχώνα του φρουριού.

Ο Γερμανός υποκλίθηκε.

Ο διοικητής βγήκε.

Στην άορισμένη ώρα ο αξιωματικός του ναυτικού, ήταν στο ραντεβού. Η σελήνη έλαμπε μέσα σ' έναν άνεφelo ουρανό, χαράζοντας πάνω στο έρημικό έδαφος της ταράσας, τις εὐθύγραμμες κώξες των κτιρίων του φρουριού. Κάτω απ' το γρανίτινο παραπέτο που γερνε πρὸς το κενό, άνοιγότανε το βάθρο του Ρουί.

Εκεί κάτω, μακρὰ, περ' απ' το σιωπηλό όδο, ή θάλασσα άπλώνοταν άπεράνη, κάτω απ' το τρεμουλιαστό φως του φεγγαριού. Μετρίου άναστήματος, πού λιγνός άκόμα κάτω απ' τον μαυρο του μανδύα, ο ναυτικός περίμενε άκίνητος στην πιδ έξέχουσα γωνιά του προμαχώνος.

Σέ λίγο, ξεχώρισε μέσ' στο σκοτάδι την ύψηλή και όγκώδη κορμοστασιά του γερμανοῦ.

— Εδιαλέξατε, είπεν αυτός, με το αιώνιο του χαμόγελο, έναν μοναδικό τόπο συνδιαλέξεως !

— Ω ! δεν θα κρατήση πολύ ! είπεν ο ναυτικός, τραβώντας παρευθός μέσ' απ' τις δίπλες του μανδύα του και άποθέτοντας σέ σχήμα σταυρού πάνω σ' ένα παγκάκι, δύο ξίφη που φεγγοβόλησαν στις άκτινες της σελήνης.

Συγχρόνως, έδωσε την κάρτα του στον γερμανό.

— Ω ! Ω ! έκαμε ο θωρακοφόρος συνορροσούμενος. Είσθε λοιπόν ο κόμης Ζάν ντι Γκούελλικ !... Όνομάζεσθε ντι Γκούελλικ ; Είμεθα λοιπόν συγγενείς !

— Ναί ειναι άλήθεια. Είμεθα συγγενείς, κύριε, άν και δεν φταίω έγώ γι' αυτό.

— Τόσο το χειρότερο για σάς τότε, κύριε, άφου σκέφτεσθε έτσι... Μού φαίνεται μάλιστα πως δεν έχω να κάμω τίποτα πλέον εδώ.

— Συγγνώμη ! Υπάρχει εδώ ένας ντι Γκούελλικ επί πλέον, ένας ντι Γκούελλικ που πρῆπε να χαθή απ' το πρόσωπο της γης. Πρέπει να λείψη ένας απ' τους δύο μας...

Και δείχνοντάς του τα ξίφη προσέθεσε :

— Εμπρός, κύριε, διαλέξτε και προσφραχθήτε !

Ο Γερμανός σήκωσε τους ώμους.

— Είσθε τρελλός, κύριε ; Αυτά τα πράγματα δεν γίνονται στη θέα που βρισκόμαστε.

— Έκείνο που δεν γίνεται, επανέλαβεν ο ναυτικός, πλησιάζοντας βραδέως, εινε να μάχεται κανείς έναντίον της πατρίδος του και να άτιμάξη το όνομά του ! Ο λοχαγός των θωρακοφόρων, ντι Γκούελλικ, ο Γερμανός, εινε ένας έξαχμότης, ένας προδότης !

Και ψυχρά, τον έφτυσε στο πρόσωπο,

Ο Γερμανός άφησ' ένα βουχθιμό. Ρίχτηκε πάνω στον αντίπαλό του, τον έσφιξε δυνατά, και με μιά ρομαλέα προσπάθεια, τον σήκωσε ψηλά για να τον γκρεμίση μέσ' την άβυσσο...

Άλλά ο ναυτικός πρόφτασε ν' άρπάξη ένα ξίφος και τη στιγμή που ο Πρῶσος, παίροντας φόρα, ζητούσε να τον νικήση στο κενό, με μιά γοργή σαν την άστραπή χειρονομία, του βύθισε το σπαθί του μεσ' το στήθος.

Ένα λεπτό άργότερα, το σώμα του έξωμότην κυλούσε από βράχο σέ βράχο μέσα στα σπλάγγνα του βαράθρου, αφιόνοντας σέ καθέξοχη μιά λουρίδα από σπαρταριστή σάρκα και μιά πλατιά κηλίδα από θετικό αίμα !...

Μεταφρ. Τ. Βώκου

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Πανηγυρικόν, είκοσιτετρασέλιδον, με μεγάλας καλλιτεχνικάς εικόνας, με φωτογραφίας από την άθνηνακήν ζωήν, με τ' «Ανεύδοτα» του Β. Γαβρηλίδη, γομμινεά από τον κ. Σταμ., με το περίφημο «Λεξικό του Έρωτος» που χάλασε κόσμο στην Ευρώπη, μ' ένα νέον αισθηματικόν μυθιστόρημα που θα σάς γοητεύη και με χίλια δυο άκόμη άλλα πράγματα.